

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 41/02-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2003 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho prerokoval prijatú sťažnosť I. K. K., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., Advokátska kancelária, P., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 966/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd v Bardejove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 966/98 p o r u š i l právo I. K. K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. I. K. K. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Bardejove povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. I. K. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 000 Sk (slovom osemtisíc slovenských korún), ktorú je Okresný súd v Bardejove povinný vyplatiť JUDr. J. T., Advokátska kancelária, P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 25. apríla 2002 č. k. I. ÚS 41/02-11 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť I. K. K., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou sa sťažoval na porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu v Bardejove (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 966/98.

V sťažnosti uviedol, že 13. júla 1998 podal na okresný súd „Návrh na začatie konania o vyslovenie povinnosti organizácie poskytovať mi prácu podľa pracovnej zmluvy a o nároky z nej vyplývajúcich“, že okresný súd urobil prvý úkon po 5 mesiacoch, keď ho vyzval uznesením zo 14. decembra 1998 na doplnenie návrhu, že po tom, ako na túto požiadavku okresného súdu okamžite reagoval, ho okresný súd znova vyzval na úpravu návrhu (tzv. petitu) až prípisom zo 4. októbra 1999 a že následne po jeho okamžitej odpovedi okresný súd konal, až keď „prešli viac ako 2 roky a 3 mesiace“, keď uznesením

z 10. decembra 2001 konanie zastavil. Okresný súd mal takto medzi jednotlivými úkonmi „až príliš dlhé a ničím neodôvodnené pauzy vlastnej nečinnosti a že takto zaviniť evidentné prieťahy v konaní a celkový stav, že nie je o tejto veci rozhodnuté v primeranej lehote“. Sťažovateľ zároveň žiadal priznať spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 60 000 Sk, „ako aj vzniklé trovy tohto konania“.

V rámci prípravy ústneho pojednávania sa na základe žiadosti ústavného súdu k opodstatnenosti prijatej sťažnosti písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. V. P., vyjadreniami z 2. apríla, 7. júna a 18. novembra 2002 a právny zástupca sťažovateľa JUDr. J. T. vyjadrením z 18. septembra 2002.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného (ľudského) práva – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote. V dôsledku toho senát sťažnosť sťažovateľa prijatú podľa čl. 127 ústavy prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných vyjadrení účastníkov a obsahu dotknutého spisu.

II.

Na základe spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 966/98 a písomných vyjadrení účastníkov konania ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav tohto konania:

1. Dňa 13. júla 1998 bol okresnému súdu doručený návrh na začatie konania sťažovateľa (ďalej aj „žaloba“), ktorým žiadal, aby bola odporcovi – Slovenskej republike, zastúpenej Okresným úradom v Bardejove, uložená povinnosť poskytovať mu prácu podľa pracovnej zmluvy a vyplatiť mu z toho vyplývajúce náležitosti. Návrh bol zapísaný pod sp. zn. 4 C 966/98.

2. Okresný súd uznesením zo 14. decembra 1998 vyzval sťažovateľa na doplnenie žaloby v lehote 30 dní od doručenia uznesenia a súčasne ho upozornil na dôsledky nesplnenia výzvy podľa § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Sťažovateľ toto uznesenie prevzal 16. decembra 1998 a 18. decembra 1998 doručil okresnému súdu „doplnenie žaloby“. Sudca konajúci vo veci sťažovateľa 5. mája 1999 a znovu 14. septembra 1999 požiadal o pripojenie iného spisu okresného súdu, ktorého súvislosť s vecou vedenou pod sp. zn. 4 C 966/98 vyplynula z „doplnenia žaloby“ sťažovateľa.

3. Po tom, ako okresný súd 9. októbra 1999 vyzval sťažovateľa na doplnenie žaloby s odôvodnením, že „aj keď na výzvu súdu reagoval podaním zo dňa 17. 12. 1998, nemožno mať za to, že výzva súdu bola splnená“, a sťažovateľ 15. októbra 1999 doručil okresnému súdu svoju „odpoveď na výzvu“, okresný súd uznesením z 10. decembra 2001 č. k. 4 C 966/98-11, ktoré doručil sťažovateľovi 12. februára 2002, rozhodol s odvolaním sa na § 43 ods. 2 OSP tak, že „Konanie vo veci zastavuje (...)“, pretože „Žalobca síce reagoval aj na opätovnú výzvu súdu svojím podaním zo dňa 15. 10. 1999, avšak ani týmto podaním vady jeho žaloby neodstránil spôsobom uvedeným v uznesení súdu zo dňa 14. 12. 1998 č. k. 4 C 966/98-2“.

4. Sťažovateľ 18. februára 2002 doručil okresnému súdu odvolanie proti jeho uzneseniu z 10. decembra 2001, o ktorom Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) po predložení spisu okresného súdu 25. februára 2002 rozhodol 30. septembra 2002 uznesením (sp. zn. 4 Co 164/02) tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Vzhľadom na to, že odvolanie proti uzneseniu krajského súdu nie je prípustné, nadobudlo

uznesenie okresného súdu, ktorým bolo konanie vo veci zastavené, v spojení s uznesením krajského súdu po jeho doručení sťažovateľovi právoplatnosť.

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 966/98 došlo k porušeniu práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...)“, resp. v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)“.

2. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti zdôraznil, že 21. februára 2000 sťažovateľ do jeho rúk doručil „Univerzálne ospravedlnenie“, podľa ktorého „v dôsledku nemoci nie je v stave vybavovať termínovanú agendu dochádzajúcu zo súdu a ani sa zúčastňovať súdnych pojednávaní so žiadosťou oznámiť túto skutočnosť všetkým sudcom“. Keďže bolo dôvodné predpokladať, že sťažovateľ (žalobca) zlepšenie svojho zdravotného stavu, a tým aj opätovné získanie možnosti pred súdom riadne konať súdu oznámi, okresný súd vo veci nekonal až do 10. decembra 2001, t. j. „do doby, keď z iných právnych vecí sa dozvedel o schopnosti žalobcu opätovne konať pred súdom, lebo žalobca obnovenie tejto schopnosti súdu doposiaľ neoznámil“.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uznal, že z obsahu spisu sp. zn. 4 C 966/98 „je možné vyvodit' záver, že k prietahom v tomto konaní došlo“, avšak podľa neho s odvolaním sa aj na judikatúru ústavného súdu „tieto prietahy nemali za následok sťažovateľom tvrdené porušenie jeho práva“, pretože práve správanie sťažovateľa, ktorý „nedbal daného mu poučenia i upozornenia na možnosť zastavenia konania a vady žaloby neodstránil“, malo za následok, „že súd nemohol v konaní pokračovať a meritórne vo veci rozhodnúť, čím by mohol v primeranom čase poskytnúť žalobcovi ochranu jeho práv uplatňovaných v konaní. Keďže tento stav trval až do rozhodnutia súdu o zastavení konania, nie je možné súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že konaním súdu došlo k porušeniu jeho

práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, lebo stav, keď súd vec meritórne prejednať nemohol, vyvolal svojim konaním práve s'ťažovateľ. Pri posudzovaní s'ťažnosti s'ťažovateľa pritom nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že po 22. 1. 2000“ (správne 21. 2. 2000) „súd pokračovať v konaní nemohol aj pre prekážky na strane s'ťažovateľa, ktorému zlý zdravotný stav bránil pred súdom riadne konať, pričom odpadnutie tejto prekážky s'ťažovateľ doposiaľ súdu neoznámil, ani že nevyužil všetky možnosti na odstránenie priet'ahov, najmä tiež podanie s'ťažnosti podľa zákona č. 80/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (...) s'ťažovateľ skôr opísaným správaním s'ťažuje postup súdu v konaní nielen v tomto konkrétnom prípade, ale aj v ďalších, keď nedbá na poučenia a výzvy súdu a opakovanými neúplnými žalobami, často v rozsahu štvrtky papiera, sa voči tým istým účastníkom konania domáha v podstate tých istých nárokov. Pre vytvorenie si obrazu v prílohe predkladám zoznam vecí vedených u tohto súdu na základe žalôb s'ťažovateľa voči žalovaným Slovenská republika zastúpená Okresným úradom v Bardejove alebo Ministerstvom vnútra SR, prípadne priamo voči Okresnému súdu v Bardejove“.

Predseda okresného súdu preto navrhol, aby ústavný súd s'ťažnosť s'ťažovateľa „ako nedôvodnú zamietol, lebo konaním Okresného súdu Bardejov nedošlo k porušeniu jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ani článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

V replike na vyjadrenie právneho zástupcu s'ťažovateľa (pozri ďalej pod bodom 3) predseda okresného súdu uviedol, že „práve množstvo súdnych sporov tak ako sú uvedené v prílohe už označeného stanoviska zo dňa 7. 6. 2002 svedčia o tom, že s'ťažovateľ zneužíva svoje právo na súdnu ochranu, keď viacerými, vo väčšine prípadov neúplnými podaniami, sa domáha opakovane tých istých nárokov, na výzvy súdu adekvátne nereaguje, čím s'ťažuje postup v konaní“.

3. S'ťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu zdôraznil, že „uvádzané skutočnosti sú pre rozhodnutie o porušení môjho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov irelevantné. Predovšetkým je zavádzajúce ak predseda súdu prikladá prílohu – zoznam súdnych sporov,

ktoré na danom súde viediem. Už zo samotného spisu sp. zn. 4 C 966/98 je zrejmé, že súd bez závažných dôvodov opakovane vo veci nekonal. A preto nemôžem súhlasiť s vyjadrením pána predsedu okresného súdu. Na podanej ústavnej sťažnosti v plnom rozsahu trvám“.

4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako ESLP) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, resp. Matoušková v. Slovenská republika, rozsudok ESLP z 12. novembra 2002). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

4.1 Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je konanie okresného súdu vo veci vyplývajúcej z pracovných vzťahov sťažovateľa, ktoré sa začalo 13. júla 1998 a ktoré vo vzťahu k okresnému súdu (s prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania) skončilo 25. februára 2002, t. j. predložením spisu okresného súdu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 10. decembra 2001 o zastavení konania z dôvodu, že sťažovateľ ani na opakovanú výzvu okresného súdu neodstránil vady žaloby.

Z hľadiska kritéria „zložitost' veci“ nemožno posúdenie otázky, či podaný návrh na začatie konania (žaloba) spĺňa alebo nespĺňa predpísané obsahové a formálne náležitosti vrátane posúdenia postupu pri odstránení jeho väd a vyvedenia príslušných procesných dôsledkov za ich neodstránenie, považovať vzhľadom na zásadu *iura novit curia* za takú okolnosť, ktorú by mal ústavný súd v kontexte namietaného porušenia označeného práva zohľadniť v prospech konajúceho všeobecného súdu.

4.2 Podľa predsedu okresného súdu to bolo práve správanie sťažovateľa, ktorý „nedbal daného mu poučenia i upozornenia na možnosť zastavenia konania a vady žaloby neodstránil“, ktoré malo za následok, „že súd nemohol v konaní pokračovať a meritórne vo veci rozhodnúť, čím by mohol v primeranom čase poskytnúť žalobcovi ochranu jeho práv uplatňovaných v konaní“, t. j. stav, ktorý „trval až do rozhodnutia súdu o zastavení konania“.

Ústavný súd je toho názoru, že posudzovanú dĺžku konania nemožno pripísať len správaniu sťažovateľa, tak ako to tvrdil predseda okresného súdu. Sťažovateľ na výzvy súdu na odstránenie väd svojho návrhu na začatie konania promptne reagoval a z tohto hľadiska nie je možné zistiť v jeho postupe priet'ahy. Na druhej strane treba súhlasiť s predsedom okresného súdu, že sťažovateľ ani na opakovanú výzvu okresného súdu neodstránil nedostatky svojej žaloby, v dôsledku čoho bolo konanie o nej nakoniec právoplatne zastavené, a preto nedostatky žaloby, ktoré bránili okresnému súdu odstrániť stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v cit. článkoch ústavy a Dohovoru (napr. I. ÚS 27/02), nemožno v žiadnom prípade prenášať na konajúci všeobecný súd ani mu vyčítať, že opakovane vyzval sťažovateľa na odstránenie väd jeho návrhu na začatie konania, pretože takýto postup bol evidentne na prospech sťažovateľa. K tomu treba dodať, že požiadavka na konanie bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. na konanie v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (mutatis mutandis I. ÚS 3/02 a I. ÚS 86/02). Podanie návrhu na začatie konania, ktorý nespĺňa predpísané náležitosti, a neodstránenie jeho nedostatkov, tak

ako si to vyžaduje príslušný procesný predpis, ani na výzvu súdu, sú spravidla prejavom nedostatočného záujmu takéhoto účastníka konania o odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa tento účastník konania nachádzal počas súdneho konania, ktoré takýto jeho návrh vyvolal. Z týchto dôvodov ústavný súd uznal, že k priet'ahom - dĺžke konania od jeho začatia až do 15. októbra 1999, keď s'ťažovateľ doručil okresnému súdu svoju druhú „odpoveď na výzvu“ (pozri časť II bod 3 nálezu), došlo výlučne v dôsledku správania s'ťažovateľa.

4.3 Toto správanie s'ťažovateľa však podľa názoru ústavného súdu nemalo žiadny podstatný vplyv na ďalší postup okresného súdu, t. j. na jeho postup od 16. októbra 1999 až do jeho uznesenia z 10. decembra 2001 o zastavení konania. Ak totiž na jednej strane aj nedostatky (nejasnosť) žalobného návrhu, prípadne jeho časté zmeny atď. môžu byť posúdené ako dôvod vzniknutých priet'ahov, ktoré treba plne pripísať na vrub s'ťažujúceho sa žalobcu (pozri napr. I. ÚS 108/02), tak na druhej strane podľa názoru ústavného súdu aj proti správaniu žalobcu, ktoré spôsobuje priet'ahy v súdnom konaní alebo ho neprimerane predlžuje, Občiansky súdny poriadok poskytuje všeobecnému súdu viaceré procesné prostriedky, ktoré dovoľujú za dodržania všetkých garancií spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 a n. ustanovení siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru ukončiť toto správanie účastníka konania prípadne aj meritórnym zamietnutím jeho žaloby.

Z uznesenia okresného súdu z 10. decembra 2001 vyplýva, že posledným úkonom, ktorý tomuto uzneseniu predchádzal, bola odpoveď s'ťažovateľa z 15. októbra 1999 na výzvu okresného súdu zo 4. októbra 1999 na odstránenie v'ad žaloby, a teda okresný súd prinajmenej od 16. októbra 1999 do 10. decembra 2001 neurobil vo veci žiadny úkon, t. j. počas vyše 2 rokov a jedného mesiaca.

Predseda okresného súdu nečinnosť súdu v tomto období ospravedlňoval tým, že 21. februára 2000 s'ťažovateľ doručil okresnému súdu „Univerzálne ospravedlnenie“. Tento argument však ústavný súd nemohol zohľadniť, pretože okresný súd pred vydaním svojho uznesenia z 10. decembra 2001 sa už na s'ťažovateľa so žiadnou požiadavkou o odstránenie v'ad žaloby neobrátil ani ho inak nevyzval na súčinnosť, a teda tak ako uvedené

„ospravedlnenie“ sťažovateľa nezabránilo okresnému súdu rozhodnúť 10. decembra 2001, tak mu nemohlo ani zabrániť, aby obdobným spôsobom okresný súd nerozhodol aj skôr (pozri časť II bod 3 a 4 nález).

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v posudzovanom konaní došlo k prietahu, ktorý možno pričítať postupu okresného súdu, a že medzi skutočnosťami, ktorými sa ho snažil ospravedlniť predseda okresného súdu, ústavný súd nezistil žiadnu, na ktorú by bolo možné v súlade s jeho doterajšou judikatúrou prihliadnuť (napr. II. ÚS 48/96, I. ÚS 28/01, I. ÚS 159/02).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce porušenie namietaného práva Dohovor a príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa účinnosti právneho prostriedku nápravy vo vzťahu k porušeniu základného práva na súdne konanie v primeranej lehote (napr. sťažnosť č. 57984/00 Milan Andrášik v. Slovenská republika, rozhodnutie o prijateľnosti z 22. októbra 2002; rozsudok D. K v. Slovenská republika zo 6. mája 2003) v kontexte s čl. 154c ods. 1 ústavy ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto

uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa cit. ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím aj na prieťahy spôsobené sťažovateľom (pozri bod 4.2 tejto časti) považuje za primerané vo výške 20 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania vo výške 8 000 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia advokátom JUDr. J. T., Advokátska kancelária, P. Náhrada sa priznala za dva úkony právnej pomoci (príprava a prevzatie vecí, vyjadrenie z 18. septembra 2002) v hodnote po 3 900 Sk (základom pre výpočet výšky odmeny za úkon právnej pomoci bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2001 vo výške 11 693 Sk) a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 100 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3 a § 24 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Vyplatenie tejto náhrady nebolo možné uložiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa, pretože ani sťažovateľ, ani jeho právny zástupca tento účet nešpecifikovali pri uplatnení tejto náhrady. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2003